

сметка за един работя. Като му наръча това, остави го самси.

Горкыйтъ Коста, като гледаше тогази неучение-то си, стоеше умыслень и хапеше ногтие-тъ си, безъ да знае отъ гдѣ да захване и какво да прави; защото неможаше да завърши нито едното нито другото. И тъй достигна да незнае какво да прави.

И като размышляше тогази за драгоценно-то си злѣ изгубено врѣме, въздъхнахъ тежко и думаше въ себе си. Колко съмъ безуменъ дѣто не съмъ употребилъ доброто врѣме за ползѣтъ си, когато можяхъ да научѣ нѣщо си! Какво ще станѣ сега? И като думаше тѣзи думы удряше ся въ челото, като че искаше да ся измѣчи, защото не прилѣжавалъ съ врѣме.

Когато ся завърна господарьтъ му и узнай отъ него, че за неучението си неможѣлъ нищо да направи, защото нищо незнаялъ, като нѣмаше и на какво да го употреби, рече му да си отиде пакъ тамо, отъ гдѣто е дошелъ, и да научи първомъ всичко що е нужно за единъ търговецъ, и тогази да влѣзне въ търговски работи.